

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

A HOLLÓFIÚK-SOROZAT

II. KÖTETE

THE
DREAM
THIEVES

Álomrablók

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

MAGGIE STIEFVATER

THE
DREAM
THIEVES

Álomrablók

M A G G I E S T I E F V A T E R

THE
DREAM
THIEVES

Á l o m r a b l ó k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Írta: Maggie Stiefvater
A mű eredeti címe: The Dream Thieves

A művet eredetileg kiadta:
Scholastic Press, New York, an Imprint of Scholastic Inc.

Fordította: Molnár Edit
A szöveget gondozta: Egyed Erika

Copyright © 2013 by Maggie Stiefvater
Published by arrangement with Scholastic Inc.

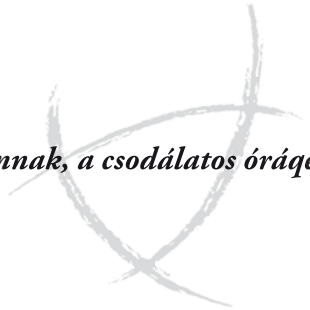
ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 373 437 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Budai Zita, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Jacksonnak, a csodálatos óráqért (sic)

*Ha egyszer elaludnál?
Ha egyszer
elaludnál
és álmodnál,
Ha egyszer
álmodban
a Paradicsomban járnál,
és lelked emlékeztetőül egy szál virágot kapna
És reggel
felébredvén
a virágot ott találnád
Mondd, akkor mi volna?*

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

*Azok, akik éjjel, agyuk sötét zugaiba húzódva
álmodnak, másnap reggel felébredvén úgy találják,
álmaik hiú ábrándok; de azok, akik nappal álmodnak,
veszélyes emberek, akik, nyitott szemmel látván
álmaikat, úgy vélhetik, azok megvalósíthatók.*

T. E. LAWRENCE

*Megvetem a kutyatartókat. Gyáva alakok, akiknek
nincs merszük hozzá, hogy saját maguk harapják meg
a másikat.*

AUGUST STRINDBERG

ELŐSZÓ

A TITOK KÜLÖNÖS DOLOG.

Háromféle titok létezik. Az egyik az, aminek tudunk a létezéséről, és legalább két ember kell hozzá. Amit meg kell őrizni. Amit nem szabad kikotyogni. A másik már keményebb dió: ez az a fajta, amit még magunk előtt is titkolunk. Nap mint nap többezernyi valomás marad rejtve hordozója előtt, aki még csak nem is sejti, hogy megvallatlan titkai ugyanarra az egy szóra vezethetők vissza: *Félek*.

Aztán ott van a harmadik típus: az eltemetett titok. Amiről senki sem tud. Lehet, hogy egyszer régen valaki a birtokában volt, de végül magával vitte a sírba. Az is lehet, hogy érdektelen rejtély csupán: misztikus, elfeledett, és azért nem kerül napvilágra, mert senki nem kutat utána.

Néha, egészen ritkán, a titok azért marad felfedezetlen, mert emberi ésszel fel nem fogható. Túl bizarr, túl nagy, túl rémisztő ahhoz, hogy az agyunk be tudja fogadni.

Mindenkinek vannak titkai. Amiket rejtegetünk, vagy előlünk rejtegetnek; amikkel kijátszunk másokat, vagy amikkel minket játszanak ki. Titkok és csótányok, végül csak ennyi marad utánunk.

Ronan Lynchnek háromféle titokkal kellett együtt élnie.

Az első titok az apjával volt kapcsolatos. Niall Lynch fűzfapoéta és amatőr zenész volt, elragadó szélhámos, aki Belfastban nevelkedett, de Cumbriában született, és Ronan úgy szerette, mint senki mást.

Bár Niall hitvány gazember volt, a Lynch család nem szűkölködött a pénzben. Senki sem tudta, mivel foglalkozik Niall. Sokszor hónapokra eltűnt, bár azt nehezen lehetett megállapítani, hogy a munkája vagy a svindlijei miatt. Mindig ajándékokkal, kincsekkel és temérdek pénzzel megrakodva tért haza, Ronan azonban Niallnek örült a legjobban. Minden búcsúzásnál úgy érezte, most látja utoljára az apját, így hát a viszontlátás maga volt a csoda.

– Amikor megszülettem – mesélte Niall Lynch a középső fiának –, Isten olyan éktelen haragra gerjedt, hogy még a föld is beleremegett.

Ez már eleve hazugság volt, mert ha Isten tényleg éktelen haragra gerjedt volna Niall születése láttán, húsz év múlva biztosan nem teremti meg Ronant és két testvérét, Declant és Matthew-t. A három fivér az apjára ütött, jó értelemben, bár mindegyikük Niall más-más előnyös oldalát domborította ki. Declan ugyanúgy lépett be egy helyiségbe és rázott kezét az emberekkel, mint apja. Matthew göndör fürtjeit Niall sármjának és humorának hálója fedte be. Ronan örökölte a többit: a tüzes tekintetet és a hadvezéreket megszégyenítő mosolyt.

Anyjuk szinte semmilyen nyomot nem hagyott rajtuk.

– Szabályos földrengés tört ki – magyarázta a férfi, mintha bárki is kíváncsi lett volna rá, bár Niallt ismerve, még ez sem kizárt. – Négy egész egy tizedes erősségű. Négy alatt bajosan lehetne igazi földindulásról beszélni.

Ronan akkoriban nem volt igazán hiszékeny hangulatában, de ez nem jelentett akadályt, hiszen az apja arra vágyott, hogy csodálják, nem arra, hogy bízzanak benne.

– És ami téged illet, Ronan – mondta Niall. Mindig olyan furcsán ejtette ki a fiú nevét, mintha valami egészen mást akart volna mondani (például azt, hogy *kés*, *méreg* vagy *bosszú*), és csak az utolsó pillanatban módosította volna Ronan névére. – Amikor te születted, a folyók elapadtak, és egész Rockingham megyében vérkönyveket hullattak a tehenek.

Többször is felidézte a történetet, de Ronan anyja, Aurora, váltig állította, hogy a férfi hazudik. Az asszony szerint, amikor Ronan megszületett, virágba borultak a fák, a henriettai hollók pedig harsány kacagásban törtek ki. Miközben a szülei ezen perlekedtek, Ronan egyszer sem szólt közbe, hogy akár mindkét verzió igaz lehet.

Declan, a legidősebb Lynch fivér, egyszer megkérdezte:

– És amikor én születtem?

Niall Lynch ránézett, és azt felelte:

– Azt nem tudom. Nem voltam itthon.

Amikor Niall azt mondta: *Declan*, mindig úgy ejtette ki a szót, mint aki azt akarja mondani: *Declan*.

Aztán megint eltűnt egy hónapra. Ronan kihasználta az alkalmat, és keresztül-kasul bejárta a hosszan elterülő Lynch-farmot, hátha rájön, miből szerzi apja a vagyonát. Semmit nem talált, amiből kiderülhetett volna, mivel foglalkozik az apja, de rábukkant egy rozsdás pléhdobozra, benne megsárgult újságkivágással. Abból az évből származott, amelyben az apja született. A száraz tudósítás a Kirkby Stephen-i földrengésről szólt, amelyet egész Észak-Angliában és Dél-Skóciában érezni lehetett. Négy egész egy tizedes

erősségű volt. Négy alatt bajosan lehetett volna igazi földindulásról beszélni.

Már sötét volt, amikor Niall Lynch aznap este hazaért, és ahogy felébredt, látta, hogy Ronan hajol fölé a kis fehérre meszelt hálószo-
bában. A hajnali napfényben mindketten angyalian makulátlan-
nak tűntek, ami már önmagában hazugság volt. Niall arcát vérfol-
tok és kék virágszirmok borították.

– Pont a születésed napjáról álmodtam, Ronan – mondta Niall.

Letörölte a vért a homlokáról, hogy megmutassa, nincs alatta seb.
A vérbe ragadt parányi virágszirmok csillag alakúak voltak. Ronant
megdöbbsentette, mennyire biztos abban, hogy a virágszirmok apja
elméjének szüleményei. Még soha semmiben nem volt ilyen biztos.
A világ hirtelen kitágult és a végtelenbe nyúlt.

– Tudom, honnan van a pénz – mondta Ronan.

– Ne áruld el senkinek! – kérte az apja.

Ez volt az első titok.

A második titokban éppen az volt a jó, hogy senki sem tudhatta
meg, Ronan nem mondta ki. Nem is gondolt rá. Nem öntötte sza-
vakba, még magának sem vallotta be.

De attól még ott motoszkált a fejében.

Aztán jött ez: három év múlva Ronan a barátja, III. Richard
C. Gansey autójáról álmodott. Gansey mindennel ellátta őt, kivé-
ve fegyverekkel. Fegyvereket soha nem bízott rá, pláne nem ezt,
Gansey pokolszínű, '73-as, fekete csíkokkal szabdalt Camaróját.
Ronan ébren sosem jutott tovább az anyósülésnél. Amikor Gansey
elment a városból, magával vitte a kulcsokat.

Ronan álmában azonban Gansey nem volt a közelben, a Camaro
viszont igen. A kocsí egy elhagyatott parkoló lejtős sarkán állt, a
távolban derengő kék hegyek előtt. Ronan ujjai a vezetőoldali ajtó

kilincsére kulcsolódtak. Megrángatta a kilincset. Álmában épp csak arra futotta az erejéből, hogy gondolatban kinyissa az ajtót. De ennyi elég is volt. Ronan beült a volán mögé. A hegyek és a parkoló csak a képzeletében létezett, az utastér – a benzin, a PVC, a szőnyeg és az évek egymásba fonódó – illatát azonban az emlékezetéből hívta elő.

Benn a kulcs, gondolta magában Ronan.

És valóban.

A slusszkulcs úgy lógott ki a gyújtásból, mint egy fém szőlőfürt, és Ronan hosszasan ízlelgette magában a gondolatot. Ide-oda paszszolgatta a kulcscsomót az álma meg az emlékezete között, majd a markába szorította. Ujjain érezte a bőr kulcstartó foszladozó szélének puhaságát, a fémkarika meg a csomagtartókulcs hidegségét, a slusszkulcs vékony, recés szélű ígétét.

Aztán felébredt.

Amikor kinyitotta a szemét, a kulcs ott lapult a kezében. Álomból valósággá vált.

Ez volt a harmadik titok.

BLUE SARGENT TUDTA, hogy elméletileg meg fogja ölni az egyik fiút.

– Jane! – A kiáltás a domb túloldaláról jött. Blue-nak címezték, bár a lányt valójában nem Jane-nek hívták. – Gyere már!

Blue-nak, egy jósnőkkal teli család egyetlen nem jövőbe látó tagjaként, újra meg újra végig kellett hallgatnia a jövőjére vonatkozó jóslatokat, amelyek kivétel nélkül azzal zárultak, hogy a csókjával fogja megölni a szerelmét. Ráadásul kiderült, hogy még ebben az évben szerelmes lesz. *Sőt*, Blue és jövőbe látó nénikéje, Neeve, látta is a fiút, amint áprilisban végigmegy a holtak útján, ami azt jelentette, hogy tizenkét hónapon belül meghal. De ez már csak hab volt a félelmetes tortán.

A szóban forgó fiú, III. Richard Campbell Gansey, egyelőre eléggé elpusztíthatatlannak tűnt, ahogy ott állt a széles, zöld dombtetőn a párás szélben, kikericssárga póló csapkodta a mellkasát és drapp sort verdeste gyönyörűen lebarnult lábát. Az ilyen fiúk sosem halnak meg, bronzba öntik őket, és a szobrot kiállítják a könyvtár elé. Gansey odanyújtotta a kezét Blue-nak, aki a kocsi felől kaptatott fel

a domboldalra – nem bátorításképpen, hanem mint aki a légi forgalmat irányítja.

– Jane! Ezt neked is látnod kell – mondta Gansey ősi virginiai vagyontól bársonyos hangon.

Miközben Blue, vállán a teleszkóppal, a dombtető felé botorkált, gondolatban azt latolgatta, mennyire vészes a helyzet: *Már szerelmes vagyok belé?*

Gansey levágtázott a domboldalon, hogy elvegye tőle a teleszkópot.

– Nem is olyan nehéz – közölte a lánnyal, és már sietett is vissza.

Blue úgy érezte, nem szerelmes a fiúba. Még soha életében nem volt szerelmes, de biztosra vette, hogy felismerné az érzést. Korábban már volt egy látomása, amelyben megcsókolta a fiút, és *azt* most is könnyen el tudta képzelni. Blue józanabbik énje – ami általában a lány egyetlen énjét jelentette – azonban úgy vélte, ennek inkább III. Richard Campbell Gansey szép szájához van köze, mint valami bimbózó románchoz.

Különben is, a sors nagyon szedje össze magát, ha meg akarja szabni neki, kibe szeressen bele.

– Azt hittem, erősebb vagy – tette hozzá Gansey. – A feministáknak nincsenek duzzadó izmaik?

Á, nem szerelmes belé.

– Attól, hogy vigyorogsz, még nem volt poénos a beszélésod – mondta Blue.

Gansey, az Owen Glendower walesi király utáni nyomozás utolsó lépéseként, belépési engedélyt kért a helyi földtulajdonosoktól. A henriettai Ley-vonal – a láthatatlan, teljesen egyenes energiavonal, amely a spirituális jelentőségű helyeket köti össze egymással – az összes birtokot érintette, majd Cabeswater, a misztikus erdő

mentén haladt tovább. Gansey biztosra vette, hogy Glendower Cableswaterben alussza évszázadok óta tartó álmát. Aki felébreszti a királyt, kívánhat egyet. Blue az utóbbi időben csak erre tudott gondolni. Úgy vélte, Gansey van a leginkább rászorulva a király jóindulatára. Nem mintha Gansey tudta volna, hogy pár hónapon belül meghal. És nem mintha Blue fel akarta volna világosítani erről.

Ha megtaláljuk Glendowert, gondolta magában Blue, megmenthetjük Gansey-t.

A meredek emelkedő hatalmas, füves fennsíkban folytatódott az erdővel borított alacsony dombok fölött. Messze alattuk terült el a virginiai Henrietta. A városkát, amely olyan miniatűrnek és takarosnak tűnt, mint egy vasúti terepasztal, tanyaházakkal és tehenekkel pöttyözött legelők fogták közre. A meredeken emelkedő kék hegylánccon kívül minden zölden vibrált a nyári hőségben.

A fiúk azonban nem a tájban gyönyörködtek. Szűk kört alkotva álltak egymás mellett: az ösztövé, szőke Adam Parrish, a szurtos, görnyedt hátú Noah Czerny és az ádáz tekintetű, sötét hajú Ronan Lynch. Láncfürész, Ronan hollója, gazdája tetovált vállán gubbasztott. Bár óvatosan kapaszkodott, Ronan fekete izomtrikójának pántja mellett finom karmolásnyomok látszottak. A fiúk a Ronan kezében lévő tárgyat méregették. Gansey lovagiasan a lágyan hajladozó fűszálak közé hajította a távcsövet, majd csatlakozott a többiekhez.

Adam Blue-t is beengedte a körbe, és egy pillanatra összevillant a tekintetük. Mint mindig, a fiú vonásai most is magukra vonták Blue figyelmét. Adamet a szó szoros értelmében nem lehetett jóképűnek nevezni, de *érdekes* arca volt. Tipikus henriettai pofacsont és mélyen ülő szemek, csak finomabb változatban. A fiú kicsit furának hatott. Kicsit kifürkészhetetlennek.

Én őt választom, Sors, gondolta magában Blue eltökélten. Nem III. Richard Gansey-t. És én vagyok a főnök.

Adam keze Blue csupasz könyökéhez vándorolt. Az érintés sutto-gásnak hatott ezen a Blue által nem nagyon ismert nyelven.

– Nyisd ki! – parancsolt rá Adam Ronanre kétkedő hangon.

– Hitetlen Tamás – vigyorgott Ronan, ám ezúttal kevésbé vitriolosan.

A kezében lévő parányi repülőgépmoddell ugyanolyan széles volt, mint az ujjai. Hófehér, sima műanyagból készült, és szinte nevetségesen kidolgozatlan volt: egy repülőgép alakú ízé. Ronan kinyitotta a gép hasán lévő elemtartót. Üres volt.

– Így nem fog menni – mondta Adam. Egy szöcskét szedett le a gallérjáról, amely az imént pattant oda. Mindenki őt nézte. Egy hónapja, amióta Adam belement egy fura, rituálészerű alkuba, a többiek árgus szemekkel lesték minden mozdulatát. Ha Adamnek fel is tűnt ez a megkülönböztetett figyelem, nem mutatta. – Elem és motor nélkül nem fog repülni.

Blue végre rájött, mit tisztelhet a szerkezetben. Ronan Lynch, a titkok őrzője, a harcos, az emberbőrbe bújt sátán, az imént közölte velük, hogy magához tudja venni az álmában megjelenő tárgyakat. Első számú példa: LánCFűrész. Gansey teljesen fellelkesült. Az a fajta fiú volt, aki nem feltétlenül hitt el mindent, amit hallott, de ettől még hinni akart. Adam viszont, aki csak azért vitte ilyen sokra az életben, mert minden létező igazságot megkérdőjelezett, bizonyítékot követelt.

– „Elem és motor nélkül nem fog repülni” – utánozta nyávogós hangon Ronan Adam enyhe henriettai tájszólását. – Noah, a távirányítót!

Noah matatni kezdett a fűcsomók között, hogy előkeresse a rádiós távirányítót. A repülőhöz hasonlóan ez is csillogó fehér volt,

lekerekített sarkokkal. Noah keze teljesen valóságosnak hatott mellette. Bár a fiú már jó ideje halott volt, és emiatt sokkal kísértetiesebbnek kellett volna tűnnie, most, amikor a Ley-vonalon állt, egész elevennek hatott.

– Mit teszünk a repülőbe, ha nem elemet? – kérdezte Gansey.

– Nem tudom – felelte Ronan. – Álmomban kis rakéták is tartoztak hozzá, de azok lemaradtak.

Blue gyorsan letört néhány kalászt a magas fűszálakról.

– Nesze!

– Ügyes vagy, kukac.

Ronan beletömködte a kalászokat a nyílásba. A távirányítóért nyúlt, de Adam elmarta előle, a füléhez tartotta, és megrázogatta.

– Alig van súlya – ejtette bele a távirányítót Blue tenyerébe.

Tényleg pehelykönnyű, gondolta magában Blue. Öt apró fehér gomb volt rajta: négy kereszt alakba rendezve, egy pedig a többitől külön. Blue számára ez a gomb testesítette meg Adamet, akinek bár továbbra is ugyanaz a cél lebeg a szeme előtt, mint nekik, négyüknek, de már nem áll olyan közel hozzájuk.

– Menni fog – mondta Ronan, azzal magához vette a távirányítót, a repülőt pedig átadta Noah-nak. – Ha álmomban működött, akkor most is működni fog. Emeld fel!

A továbbra is görnyedt Noah a hüvelyk- meg a mutatóujja közé vette a repülőt, és úgy emelte fel a levegőbe, mintha egy ceruzát akarna elhajtani. Blue bensője megremegett az izgalomtól. Lehetetlen, hogy Ronan ilyen kicsi repülőgépet álmodjon magának. De már így is annyi lehetetlenség történt velük.

– *Kár!* – mondta Láncfűrés. Ő így nevezte Ronant.

– Igen – helyeselt Ronan. Majd erélyesen ráparancsolt a többiekre: – Számoljatok vissza!

Adam elhúzta a száját, Gansey, Noah és Blue azonban engedelmesen kántálni kezdett:

– Öt, négy, három...

Zéróra Ronan megnyomta az egyik gombot.

A parányi repülőgép hangtalanul a levegőbe siklott.

Működött. Tényleg működött.

Gansey hangosan felnevetett, miközben a többiek hátravetett fejjel néztek az emelkedő gép után. Blue ernyőt csinált a kezéből, nehogy szem elől té vessze a kis fehér szerkezetet a nyári derengésben. A pici, fürgé gép úgy festett, mintha igazi repülő szállna több száz méterrel a lejtő fölött. Láncfűrész vad csatakiáltással rugaszkodott el Ronan válláról, hogy üldözőbe vegye. Ronan balra, majd jobbra döntötte a repülő, amely bukfenceket hányva repülte körbe a dombtetőt, Láncfűrészrel a nyomában. Amikor a repülő visszatért a fejük fölé, Ronan megnyomta az ötödik gombot. Fűkalászkok hullottak ki az alsó nyíláson, egyenesen a jelenlévők vállára. Blue tapsolni kezdett, és előrenyújtotta a tenyerét, hogy elkapjon egyet.

– Te nem is ember vagy! – mondta Gansey.

A jókedve ragályos és határtalan volt, széles, mint a mosolya. Adam hátravetett fejjel figyelte a gépet. Merev és távoli volt a tekintete.

– Ejha! – lehelte Noah, aki továbbra is felfelé tartotta a tenyerét, mintha arra várna, hogy a repülő azon fog landolni.

Ronan keményen markolta a távirányítót, és mosolytalanul, de azért nem komoran fürkészte az égboltot. Ijesztően élénk volt a tekintete, a szája íve vadságról és elégedettségről árulkodott. Senki sem akadt fenn azon, hogy tárgyakat tud magához venni az álmaiból.

Abban a pillanatban Blue mind a négy fiúba beleszeretett egy kicsit. A kisugárzásukba. A küldetéstudatukba. A félelmetességükbe és a különcségükbe. Az ő Hollófiúi.

Gansey rácsapott Ronan vállára.

– Tudtad, hogy Glendower mágusokat is magával vitt az útjaira? Igazi varázslókat. Sámánokat. Ők alakították az időjárást. Igazán álmodhatnál nekünk egy kis hidegfrontot.

– Kac-kac.

– Jósolni is tudtak – fordult Gansey Blue-hoz.

– Ne nézz rám! – förmedt rá a lány.

Legendásan híján volt minden jövőbe látó képességnek.

– Vagy legalábbis *segítettek* a jóslásban – folytatta Gansey, aminek nem sok értelme volt, de arra utalt, hogy a fiú mindenáron ki akarja engesztelni Blue-t. Az is köztudott volt, hogy Blue indulatos lány, és felerősíti a jövőbe látók képességeit. – Mehetünk?

Blue sietve felkapta a teleszkópot, mielőtt Gansey megkaparinthatta volna – a fiú lesújtó pillantást vetett rá –, a többiek pedig magukhoz vették a térképeket, a kamerákat meg az elektromágneses frekvenciamérőket. Elindultak a nyílegyenes Ley-vonalon. Ronan továbbra is a repülőre meg Láncfűrészre, a világ azúrkék mennyezetén szárnyaló fehér és fekete madárra szegezte a tekintetét. Menet közben hirtelen támadt szélroham suhant végig a fűszálak között, folyóvíz és árnyékban gubbasztó kövek illatát hozva magával, és Blue-t újra meg újra megborzongatta a tudat, hogy az álom valóra vált, az álom valóra vált, az álom valóra vált.

DECLAN LYNCH, A LEGIDŐSEBB LYNCH FIÚ, sosem volt egyedül. Az öccseivel nem törődött, de sosem volt egyedül. Igazi örökmozgóként mások energiájából nyerte az erejét: hol egy barát asztala fölé hajolt a pizzériában, hol egy lány tapasztotta a szájára a kezét, hogy bevonszolja a hálósobájába, máskor egy idősebb férfival nevetgélt a Mercedes motorháztetője fölött. Olyan természetes-séggel gyűltek köré az emberek, hogy nehéz lett volna megmondani, Declan a mágnes vagy a vasreszelék.

Szürkének nem kis erőfeszítésébe került, hogy kiválassza a megfelelő alkalmat, és szóba elegyedjen vele. Szinte egész nap az Aglionby Akadémia körül őgylgett.

A várakozás azonban nem is volt olyan kellemetlen. Szürkét egészen elbűvölte a tölgyfák árnyékában megbúvó iskola. Az épületből a kor és a jómód megkopott ünnepélyessége sugárzott. A szobák kihaltabbak voltak, mint iskolaidőben, de azért nem teljesen *üres*ek. A vezérigazgatók, akik a harmadik világ országait járták, hogy fotósorozatot készítsenek a látottakról; a turnézó punkzenészek, akiknek jobb dolguk is volt, mint egy tizenhét éves zabigyereket

magukkal cipelni; a halott apák, akik már soha nem jöhetnek el a fiukért, azért gondoskodtak gyerekanyagról.

A nyári kollégisták, bármilyen kevesen is voltak, nem számítottak különösebben csendes társaságnak.

Az az épületszárny, ahol Declan Lynch lakott, nem volt olyan tetszetős, mint a többi, de a pénz megszépítette. A hetvenes éveket idézte, azt a színes-szélesvásznú évtizedet, amit Szürke olyan nagyon szeretett. A bejárati ajtó elvileg kóddal nyílt, de valaki egy műanyag ékkel kitémasztotta. Szürke rosszállóan ciccegett. Persze a zárt ajtó sem jelentett volna akadályt, de a szándék a fontos, amit még maga Szürke sem hitt el. A tett a fontos.

Odabent a kollégium egy decens hotel semleges színeivel fogadta a látogatót. Az egyik zárt ajtó mögött hip-hop üvöltött, csábítóan és erőszakosan. Szürke nem rajongott különösebben ezért a zenei stílusért, de érezte, mitől lehet vonzó. Az ajtóra sandított. Az Aglionby kollégiumi szobái nem voltak megszámozva. A vezetőség minden ajtóra egy-egy tulajdonságot írt fel, amitől azt remélte, hogy idővel a lakó sajátjává válik. Ezen az ajtón az állt, hogy *Irgalom*. Szürke nem ezt kereste.

Az ellenkező irányba indult, és sorban elolvasta a feliratokat (Szorgalom, Nagylelkűség, Áhítat), amíg el nem jutott Declan Lynch szobájáig. *Lelkesedés*.

Szürkét életében egyszer nevezték lelkesnek, egy újságcikkben. Szürke el is hitte, hogy az, mert feltűnően szabályos fogsora volt. Az egyenes fogsor alapfeltétele a lelkesedésnek.

Kíváncsi volt, vajon Declan Lynchnek jók-e a fogai.

Egy pissenés sem hallatszott az ajtó mögül. Szürke óvatosan elfordította az ajtónyitó gombot. Zárva. *Okos*, gondolta magában.

A zene apokaliptikus erővel lüktetett végig a folyosón. Szürke az órájára pillantott. Az autókölcsönző egy óra múlva bezár, és ő semmit sem gyűlöl jobban, mint a tömegközlekedést. Igyekeznie kell.

Berúgta az ajtót.

Declan Lynch az ágyán ült. Nagyon jóképű volt, dús sötét hajjal és nemes metszésű római orral büszkélkedhetett.

A fogai is tökéletes állapotban voltak.

– Ez meg mi? – kérdezte.

Szürke válaszul felrántotta Declant az ágyról, és a szemközti ablakhoz vágta. A robaj feltűnően tompa volt, a fiú szisszenése hatott a lehangosabbnak, ahogy a gerince a párkányhoz csapódott. Declan azonban rögtön talpra ugrott, és támadóállásba helyezkedett. Nem boksolt rosszul, és Szürke látta rajta, hogy ebből a váratlan fordulatból is megpróbál előnyt kovácsolni.

De Szürke tudta, hogy Niall Lynch mindhárom fiát megtanította bokszolni. Szürke apja csupán azt tanította meg a fiának, mit jelent a *hideglőfegyver*.

A verekezés egy percig sem tartott. Declan ügyes volt, de Szürke még ügyesebb. Az ajtó felé hajította a fiút, aki vállával lesöpörte a serlegeket, a hitelkártyákat meg a slusszkulcsot a komódról. Fejének koppanása beleolvadt a folyosón dübörgő alapzajba. Declan előrelendítette az öklét, de nem talált célba. Szürke kirúgta Declan alól a lábát, a falhoz vágta a fiút, majd újabb menetre készen elindult felé. Csak annyi időre torpant meg, hogy felvegye a földről a lába elé guruló bukósisakot.

Declan hirtelen erőt gyűjtve a komódba kapaszkodott, hogy feltornázza magát, majd pisztolyt húzott elő az egyik fiókból, s Szürkére szegezte.

– Állj! – mondta kertelés nélkül. Azzal kibiztosította a fegyvert. Ez váratlanul érte Szürkét.

Megállt.

Declan arcán többféle érzelem vetélkedett az elsőségért, a döbbenet nem volt közöttük. Világosan látszott, hogy a fiút nem érte váratlanul a támadás, számított rá.

Szürkében felmerült a kérdés, vajon milyen érzés lehet így élni: mindig arra várva, mikor rúgják rá az emberre az ajtót. *Nem valami kellemes*, gondolta magában. Az már biztos.

Tudta, ha kell, Declan Lynch szemrebbenés nélkül lelövi őt. A fiú egy pillanatra sem ingott meg. Kicsit remegett a keze, de Szürke szerint nem az ijedtség, hanem a fájdalom miatt.

Szürke még állt egy darabig, aztán elhajította a bukósíkot. A fiú leadott egy lövést, de csak a csattanás volt nagy. A bukósíkok a kezébe repült, majd Szürke, kihasználva Declan kábulatát, előrelépett, és kikapta a fegyvert a fiú dermedt kezéből. Gyorsan kibiztosította, aztán Declan arcába sújtott a pisztollyal. Többször egymás után, nehogy félreértés essék.

Végül hagyta, hogy Declan térdre rogyjon. A fiú hősieken kapaszkodott az öntudatába. Szürke a cipőjével nyomta le a földre, majd hanyatt fektette. Declan a mennyezeti ventilátorra szegezte a tekintetét. Vér szivárgott az orrából.

Szürke letérdelt, és a levegő után kapkodó Declan gyászosan emelkedő és süllyedő hasához nyomta a pisztoly csövét. Végighúzta a fiú jobb veséjén, majd könnyedén így szólt:

– Ha itt lőnélek meg, húsz perc alatt kinyiffannál, hiába próbálnának megmenteni az orvosok. Hol van a Greywaren?

Declan hallgatott. Szürke adott neki egy kis gondolkodási időt. A fejsérülés lelassítja az agyműködést.

Amikor Declan egy szót sem szólt, Szürke a combjához tolta a piszolycsövet. Úgy nekiszorította, hogy a fiúnak elakadt a lélegzete.

– Ha itt lölek meg, öt perc alatt meghalsz. De még pisztoly sem kell hozzá. Az esernyőd vége is megteszi. Öt perc alatt elvérzel, de azt fogod kívánni, bárcsak három perc alatt véged lenne.

Declan lehunyta a szemét. Legalábbis az egyiket. A bal szeme már így is feldagadt, és végig csukva volt.

– Nem tudom – felelte álomittas hangon. – Nem tudom, miről beszél.

– A hazugságaidat tartogasd a politikusoknak – mondta Szürke különösebb vehemencia nélkül. Csupán azt akarta Declan tudomására hozni, hogy mindent tud róla meg a gyakornoki munkájáról. Csupán azt akarta a tudomására hozni, hogy alaposan utánanézett a dolgoknak. – Tudom, hol vannak a testvéreid. Tudom, hol lakik anyád. Még a barátnőd nevét is tudom. Értve vagyok?

– Nem tudom, hol van – felelte habozva Declan. – Ez az igazság. Nem tudom, hol van. Csak a nevét ismerem.

– Megmondom, mi legyen – állt fel Szürke. – Megszerzed azt az izét, és ha megvan, rögtön átadod nekem. És már nem is zaklatlak tovább.

– De hogyan juttatom el magához?

– Azt hiszem, félreértettük egymást. Én az árnyékok vagyok. A nyál a szádban. A köhögés, ami miatt nem tudsz elaludni.

– Maga ölte meg apámat? – kérdezte Declan.

– Niall Lynch – ízlelgette a nevet Szürke. Niall Lynch pocsék apa volt: nem elég, hogy megölette magát, ráadásul olyan helyre dugta be a fiait, ahol rendszeresen kitámasztják a biztonsági ajtót. *A világ*, gondolta magában Szürke, *tele van rossz apákkal*. – Ő is ugyanezt kérdezte tőlem.

Declan Lynch szaggaott sóhajt hallatott, először a levegő egyik felét fújta ki, és csak utána a másikat. Szürke látta rajta, hogy vég-re-valahára megijedt.

– Jó – mondta Declan. – Megkeresem. De utána békén hagy minket. Maga is, meg a többiek is.

Szürke visszatette a pisztolyt a helyére, és betolta a fiókot. Az órájára nézett. Húsz perce maradt, hogy kibérelje a kocsit. Lehet, hogy mégis inkább közepes méretűt választ. A kisautókat legalább annyira utálta, mint a tömegközlekedést.

– Rendben.

– Jó – ismételte Declan.

Szürke kiment a szobából, és félig behúzta maga mögött az ajtót. Az ajtó nem záródott rendesen, amikor Szürke berontott rajta, kilazult az egyik zsanér. Szürke egy percig sem kételkedett benne, hogy van rá biztosítás.

Megtorpant, és bekukucskált a résen.

Nem árt közelebbről is megismerni Declan Lynchet.

Percekig semmi sem történt. Declan vérző fejjel, összekuporodva feküdt a földön. Aztán tapogatni kezdett a padlón, a mobilját kereste. De nem a 911-et hívta. Gyötrelmes lassúsággal (szinte biztos, hogy kiugrott a válla) pötyögte be a számot. A szemközti ágyon megszólalt egy készülék. Szürke tudta, hogy az ágy Declan öccsée, Matthew-é. A csengőhang egy Iglu & Hartly szám volt, amit Szürke ismert ugyan, de ki nem állhatta. Szürke jól tudta, hol van Matthew Lynch: a folyón csónakázik néhány helybeli fiúval. A bátyjához hasonlóan ő sem bírta az egyedüllétet.

Declan lehunyt szemmel feküdt, és hosszasan hagyta kicsöngeni a telefont. Végül bontotta a vonalat, és másik számot tárcsázott. Még most sem a 911-et. Akárkit is hívott, az illető nem vette fel

a telefont. Viszont még elkínzottabb kifejezést csalt Declan már amúgy is feszült arcára. Szürke jól hallotta a telefon fémes bűgását, majd a hangposta rövid bejelentkezését, de a szavakat már nem tudta kivenni.

Declan Lynch lehunyta a szemét, és felsóhajtott:

– Ronan, hol a fenében vagy?

~Ez így túl egyszerűnek tűnik – mondta Gansey a telefonba emelt hangon, hogy túlkiabálja a motorzúgást. – Ha Glendower tényleg a Ley-vonalon van eltemetve, nem értem, hogy-hogy nem találta meg senki az elmúlt pár száz évben.

Henriettába tartottak Tőfin, Gansey özönvíz előtti, rikító narancssárga Camaróján. Gansey vezetett, mert csak ő nyúlhatott a Camaróhoz, és Glendowerről folyt a beszélgetés, mert Gansey-vel jóformán csak róla lehetett beszélgetni.

A hátsó ülésen Adam úgy billentette hátra a fejét, mint aki egyszerre figyel a telefonbeszélgetést és próbálja leküzdeni a rosszul-létét. A középen ülő Blue kíváncsian hegyezte a fülét, miközben előrehajolt, hogy leszedegesse a fűmagokat a horgolt harisnyájáról. Noah ült a másik oldalán, bár minél távolabb kerültek a Ley-vonaltól, annál kisebb volt az esély, hogy a fiú teljes testi valójában mutatkozhat. Szűk volt a hely, főleg ebben a hőségben, mivel a klíma akadozott, és a hűvös levegő gyorsan kiszökött a réseken a repedésekkel teli járműből. A Camaro légkondíja csupán kétféle állapotot ismert: bekapcsolva vagy üzemén kívül.

– Ez az *egyetlen* lehetőség – mondta Gansey a telefonba.

Ronan a jobb első ajtó repedezett fekete műanyag borításának dőlve rágcsálta a csuklóján lévő bőrszíjakat. Benzinízűk volt, amit Ronan egyszerre talált szexinek és nyáriasnak.

Ő csak néha gondolt Glendowerre. Gansey mindenáron meg akarta találni Glendowert, mert be akarta bizonyítani, hogy a lehetetlen igenis lehetséges. Ronan eleve tudta, hogy a lehetetlen lehetséges. Az apja lehetetlen alak volt. Ahogy *ő* is. Ronan alapvetően azért kereste Glendowert, hogy Gansey kedvére tegyen. Csak nagy ritkán töprengett el rajta, mi lenne, ha egyszer rábukkannának Glendowerre. Ronan úgy képzelte, az maga lenne a halál. Amikor Ronan kicsi volt, és elnézőbb a csodákkal szemben, a halál gondolata rapszodikus örömmel töltötte el. Anyja azt mondta, amikor a mennyország kapujában az ember belenéz Isten szemébe, minden kérdésére választ kap.

Márpedig Ronannek rengeteg kérdése volt.

Glendower feltámasztása is hasonlóképpen zajlana. Csak kevesebb lenne az angyal, és erősebb a walesi akcentus. És súlyos ítélektől sem kellene tartani.

– Nem, tökéletesen megértem. – Gansey a Mr. Gansey-féle tanáros hanghordozásával beszélt, amely magabiztosságot sugárzott, és azt parancsolta a patkányoknak meg a kisgyerekeknek, hogy: *keljete fel, keljete fel, és kövessetek!* Ronanre mindig nagy hatást gyakorolt. – De ha feltesszük, hogy Glendowert 1412 és 1420 között hozták át ide, és azóta senki sem gondozta a nyughelyét, a természetes talajfelhalmozódás miatt már teljesen eltűnt volna a sír. Starkman szerint a középkori talajrétegeket akár másfél-ötméteres lerakódás is boríthatja... Igen, *tudom*, hogy itt nem árterületről van szó. De Starkman abból a feltevésből indult ki, hogy... jó, persze. És ha FR-t vetnének be?

Blue Adamre nézett, aki felemelte a fejét.

– Földi radar – tolmácsolta halkán.

A vonal túlsó végén Roger Malory, az a vénséges vén brit professzor beszélt, akivel Gansey még Walesben dolgozott együtt. Gansey-hez hasonlóan ő is évek óta kutatta a Ley-vonalak titkát. Gansey-től eltérően azonban a professzor nem a hajdan élt királyt akarta megtalálni. Úgy tűnt, ő merő passzióból tanulmányozza a Ley-vonalakat, mert nincs jobb dolga. Ronan nem ismerte személyesen a professzort, de nem is akarta megismerni. Az idősök nyugtalanítóan hatottak rá.

– Mágneses gradiométer? – vetette fel Gansey. – A helikoptert már többször is bevetettük. Ha többet akarunk látni, meg kell várunk a telet, amíg lehullanak a levelek.

Ronan idegesen fészkelődött. A repülőgéppel aratott sikere a szokásosnál is jobban felajzotta. Úgy érezte, menten meggyullad. Közvetlenül a szellőzőnyílásra tapasztotta a kezét, nehogy elájuljon a hőségtől.

– Úgy vezetsz, mint öreganyám.

Gansey leintette, *fogd be a szád!* Az út mellett legelésző négy fekete tehén felszegett fejfel nézett az elsuhanó Camaro után.

Bárcsak én vezethetnék... Ronan az álomból valósággá vált kulcsomóra gondolt, amit a fiókjába hajított. Hagyta, hogy a lehetőségek lassan kiforrják magukat az agyában. Megnézte a telefonját. Tizennégy nem fogadott hívás. Visszapottyantotta a készüléket az ajtó oldalzsebébe.

– Proton-precessziós magnetométer? – kérdezte Gansey Malorytól. – Tudom, hogy víz alatt alkalmazzák – tette hozzá ingerülten. – *Nekem is arra kellene.*

Aznap a víz állta útját a további kutatómunkának. Gansey úgy döntött, következő lépésként fel kell térképezniük Cabeswater határait. Korábban kelet felől közelítették meg az erdőt, de sehogy sem jutottak el a túlsó széléig. Ezúttal jóval északabbról indultak, mint máskor, élesre állított talajmérő eszközökkel felszerelve, hogy rögtön észrevegyék, ha elérték az erdő északnyugati elektromágneses határát. Többórányi gyaloglás után azonban a csapat egy tóhoz érkezett.

Gansey ijedten torpant meg. Nem mintha ne lehetett volna átkelni a tavon, a víz alig pár hektáron terült el, és a partján haladó ösvény sem tartogatott váratlan akadályokat. Az is nyilvánvaló volt, hogy Gansey-t nem a tó szépsége igézte meg. Nem ez volt a legszebb tó, amit életükben láttak: mintha természetellenesen szögletes medencét süllyesztettek volna egy nedvességtől tocsogó mezőbe. Az egyik szélén a tehenek vagy a birkák már ösvényt tapostak a sárba.

Gansey azon hökkent meg, hogy a tavat szemmel láthatóan emberkéz alkotta. Korábban is eszébe juthatott volna, hogy a Leyvonál egyes szakaszait esetleg víz borítja. De nem jutott. És bár szentül hitte, hogy Glendower több évszázad elteltével is életben van, azt ő is képtelenségnek tartotta, hogy többtonnányi víztömeg alatt hajtsa végre bravúros mentőakcióját.

– Valahogy ki kell derítenünk, mi van a víz alatt – jelentette ki Gansey.

– Jaj, Gansey, *ne már!* – felelte Adam. – Mekkora az esélye, hogy...

– Megnézzük.

Ronan repülője a tóba csapódott, és elérhetetlen távolságban lebegett a víz színén. A csapat visszakutyagolt a kocsihoz. Gansey felhívta Maloryt.

Majd, gondolta magában Ronan, pont egy ötezer kilométerre élő vén trotty fogja megmondani, mit csináljunk.

Gansey kinyomta a telefont.

– Na? – kérdezte Adam.

Gansey Adam szemébe nézett a visszapillantó tükörből. Adam felsóhajtott.

Ronan arra gondolt, hogy nyugodtan megkerülhetnék a tavat. Igaz, ezzel rögtön be is vennék magukat Cableswater sűrűjébe. És bár nagyon úgy tűnt, hogy az ősrengeteg rejtí Glendower sírját, a nemrég felébresztett Ley-vonal jól érzékelhető energiaingadozása enyhén kétségessé tette volna a vállalkozás kimenetelét. Még Ronan is – akit egyébként nem nagyon érdekelt, mikor kell elbúcsúznia a földi léttől – kénytelen volt elismerni, hogy nem lenne túl szerencsés, ha állatok taposnák halálra őket, vagy véletlenül bennragadnának egy negyven évig tartó időhurokban.

Az egész Adam hibája, ő ébresztette fel a Ley-vonalat, bár Gansey igyekezett úgy tenni, mintha a csapat döntött volna így. Bármilyen alkuba ment is bele Adam, hogy véghezvihesse a feladatot, most már ő is megbízhatatlannak számított.

Ronant, aki maga is bűnös lélek volt, nem Adam árulása rázta meg igazán, hanem az, hogy Gansey továbbra is szentként tisztelte őt.

Gansey nem szokott mellébeszélgni. Nem állt jól neki ez az alakoskodás.

Gansey telefonja pittyegni kezdett. Gansey elolvasta az üzenetet, majd tompa nyögéssel hajította vissza a készüléket a sebváltó mellé. Hirtelen elkomorodott, és a feje szomorúan hanyatlott vissza a nyaktámlára. Adam intett Ronannek, hogy adja hátra a mobilt, de Ronan gyűlölte a telefonokat, csakúgy, mint a világon fellelhető összes többi tárgyat.

Gansey mobilja tehát felvont szemöldökkel várakozott.

Végül Blue-nak sikerült előrehajolnia, és megkaparintania a készüléket. Hangosan felolvasta az üzenetet:

– „A hétvégén igénybe vennénk a segítségedet, ha nem okoz problémát. Helen elmegy érted. Jelezz vissza, ha más dolgod van!”

– A Kongresszus? – kérdezte Adam.

A *Kongresszus* szó hallatán Gansey nagyot sóhajtott, Blue pedig maró gúnnyal suttogta:

– A Kongresszus!

Gansey édesanyja nemrég jelentette be, hogy indul a választásokon. Gansey-t most még nem érintette olyan közletről a kampány, de egyre elkerülhetetlenebbnek tűnt, hogy ő is részt vegyen benne. Mindnyájan tudták, hogy az elegáns, jóképű Gansey, a rettenthetetlen felfedező, a kitűnő tanuló, olyan ütőkártya, amit minden reménybeli politikusnak kötelessége kijátszani.

– Nem kényszeríthet rá – mondta Gansey.

– Nem kell kényszerítenie – szipogott Ronan. – Anyuci pici fia.

– Álmodj nekem valami megoldást!

– Fölösleges. A természet már adott neked gerincet. Tudod, mit mondok? Köpök Washingtonra.

– Ezért nincsenek ilyen problémáid – felelte Gansey.

Egy kocsi bukkant fel a Camaro mellett a másik sávban. Ronan, a gyorsulási versenyek szakértője, vette észre elsőnek. Egy elsuhanó fehér folt. Egy kinyújtott kéz, egy felemelt középső ujj. A másik autó kilötte magát, aztán lelassított, majd megint kilötte magát.

– Jézusom! – mondta Gansey. – Csak nem Kavinsky?

Naná, hogy Joseph Kavinsky volt az, szintén az Aglionby Akadémia diákja és egyben Henrietta leghírhedtebb suttyója. Kavinsky jól ismert Mitsubishi Evóját kisfiús báj jellemezte, a jármű

hófehér volt, kítátott fekete száját idéző hűtőráccsal és hatalmas, kést ábrázoló grafikával a karosszéria mindkét oldalán. A Mitsubishi egy hónapos fogság után most szabadult ki a rendőrségi telepről. A bíró közölte a fiúval, ha még egyszer gyorsajtáson kapják, a szemé láttára zúzzák be a Mitsubishit, ahogy azt a kaliforniai gyorsulási versenyek gazdag punk résztvevőivel is teszik. Kavinsky állítólag csak nevetett, és közölte a bíróval, hogy többet úgysem kapják el.

Ami akár igaz is lehetett. Kavinsky apja állítólag lefizette a henriettai seriffet.

Hogy megünnepelje a Mitsubishi szabadulását, Kavinsky három réteg lézerblokkoló festékkel kente le a fényszórót, és új radarjelzőt vett magának.

Állítólag.

– Utálom ezt a pöcsöt – jegyezte meg Adam.

Ronan tudta, hogy neki is utálnia kellene Kavinskyt.

Joseph Kavinsky jelent meg a leereszkedő bal első ablak mögött. Szemén fehér keretes napszemüveg, amely csak az égboltot tükrözte vissza. Nyakában nagy szemű, csillogó aranylánc vigyorgott. Az arca olyan volt, mint egy menekülté: karikás szemű és ártatlan.

Laza mosoly játszott az ajkán, és beszólt valamit Gansey-nek, ami így végződött:

– ...ög!

Kavinsky minden ízében szárnalmas alak volt.

Ronannek nagyot dobbant a szíve. Az izmok nem felejenek.

– Gyerünk! – szólt rá Gansey-re.

A négysávos autópálya szürkén, gőzölögve nyúlt el előttük. A napsütés felforrósította a Camaro narancsvörös motorháztetejét, amely alatt álmosan brummogott a feltuningolt, ám tragikusan

kihasználatlan motor. A helyzet egyenesen megkívánta, hogy valaki végre beletaposson a gázba.

– Bízom benne, hogy nem gyorsulási versenyre akarsz rávenni – felelte Gansey nyersen.

Noah rekedtes kacajt hallatott.

Gansey pillantásra se méltatta Kavinskyt és Kavinsky utasát, az elmaradhatatlan Prokopenkót. Az utóbbi és Kavinsky elválaszthatatlan barátok voltak, ahogy az elektron is elválaszthatatlan barátja az atommagnak, de a srác mostanában mintha hivatalosan is Kavinsky segédjévé avanzsált volna.

– Mi lesz már, öreg? – mondta Ronan.

– Nem tudom, miből gondolod, hogy sikerülne – jegyezte meg Adam elutasító, álmos hangon. – Öten ülünk Tőfiben...

– Noah nem számít – vágta rá Ronan.

– *Hé!* – kiáltott fel Noah.

– *Halott* vagy. Nincs súlyod!

– ...megy a klíma, és Kavinsky az Evóval van. Négy másodperc alatt gyorsul százra. Ez meg hány másodperc alatt? Öt? Hat? Gondolkodjatok már!

– Én már lenyomtam egyszer – mondta Ronan.

Volt valami félelmetes a lelki szemei előtt kirajzolódó versenyben. Minden készen állt, az adrenalin már tettre készen toporgott. Ahogy Kavinsky is. Ronan bőrének minden négyzetcentimétere libabőrös lett a tehetetlen várakozástól.

– A te kocsiddal tutira nem. A BMW-vel? Kizárt.

– Az én kocsimmal – hőbörgött Ronan. – A BMW-vel. A gyerek nem tud vezetni.

– Teljesen mindegy – mondta Gansey. – Nem állunk le vele. Kavinsky egy szemétláda.

A másik sávban Kavinsky elvesztette a türelmét, és lassan előre húzott. Blue megpillantotta a kocsi.

– Ez? – kiáltott fel. – Ez nem szemétláda. Ez egy *seggfej*.

Hirtelen néma csönd támadt a Camaróban. A fiúk azon töprengtek, Blue vajon honnan tudja, hogy Joseph Kavinsky egy *seggfej*. Nem mintha valótlan-ságot állított volna.

– Látjátok? – szólalt meg Gansey. – Jane is egyetért velem.

Ronan Kavinskyre sandított, aki hátrafordulva bámult rájuk a napszemüvege mögül. Papírkutyáknak nézte őket. Ronannek viselkedett a tenyere. Aztán Kavinsky fehér Mitsubishije kilőtte magát, kisebb füstfelhőt hagyva maga után. Mire a Camaro a henriettai kihajtóhoz ért, a Mitsubishinek híre-hamva sem volt. A levegő forrón vibrált az autópálya körül, délibábszerűvé téve Kavinsky emléket. Mintha arra sem járt volna.

Ronan belesüppedt az ülésbe, hirtelen minden harci kedve elszállt.

– Sosem vagy benne semmilyen buliban, tata.

– Ez nem buli – mondta Gansey, és indexelni kezdett. – Hanem zűr.

SZÜRKE NEM AKART MINDIG NEHÉZFIÚ LENNI.

Igazság szerint diplomája volt valamiből, aminek semmi köze sem volt az emberek sanyargatásához. Sőt, egyszer még könyvet is írt *Testvériesség az angolszász költészetben* címmel, amely viszonylag szép sikereket ért el, és az ország legalább tizenhét egyetemén szerepelt az ajánlott olvasmányok listáján. Szürke gondosan összegyűjtötte ezeket a listákat – már amennyit sikerült –, és mappába rendezte őket, a könyvborítók, a kéziratlapok és két, az írói álnevére címzett rajongói levél mellé. Valahányszor fel akarta tüzelni magát, elővette a mappát az éjjeliszekrény fiókjából, és egy (vagy hét) sör mellett el-elnézegette a tartalmát. Sikerült nyomot hagynia a világban.

Bármilyen kedves is volt azonban az angolszász költészet Szürke szívének, inkább hobbinak számított, mint megélhetési forrásnak. Szürke olyan munkára vágyott, amit pragmatikusan tud megközelíteni, ami kellő szabadságot biztosít neki, hogy kedvére olvashasson és tanulhasson. Így került Henriettába.

Szürke, mindent egybevetve, elég kellemesnek találta az életét.

Miután elcsevegett Declan Lynchcel, bejelentkezett a városszéli Szép Kilátás Panzióba. Elég későre járt, de Shorty és Patty Wetzel szívélyesen fogadta őt.

– Meddig marad nálunk? – tudakolta Patty, azzal egy bögrét nyomott Szürke kezébe, amelyet egy anatómiailag hibásan megrajzolt kakas díszített.

Az asszony kíváncsian méregette a hallban heverő poggyászt: a szürke katonai zsákot meg a szürke merevített falú bőröndöt.

– Kezdetnek állapodjunk meg két hétben – felelte Szürke. – Tizennégy napig élvezem az önök vendégszeretetét. – A kávé döbbenetesen rossz volt. Szürke kibújt halványszürke dzsekijéből, felfedve sötétszürke V kivágású pulóverét. Wetzelék leplezetlenül bámulták a férfi hirtelen fedetlenné vált vállát és mellkasát. – Nincs valami erősebb italuk? – kérdezte.

Patty kuncogni kezdett, és előzékenyen három Corona sört vett elő a hűtőből.

– Nem vagyunk sznobok, de... lime-mal?

– Lime-mal – hagyta jóvá Szürke.

Egy darabig nem hallatszott más, csak a három ember gurgulázása, amint a hosszú nap végén nagy egyetértésben kortyolgatták az alkoholos italt. Mire felbukkantak a csöndtenger túlsópartján, már sikerült is összebarátkozniuk.

– Két hétig? – kérdezte Shorty.

Szürke nem győzött álmélkodni, milyen érdekesen ejti Shorty a szavakat. Úgy tűnt, a henriettai tájszólásnak az a fő szabálya, hogy az öt alapvető angol magánhangzóból négyet csinálnak.

– Nagyjából. Még nem tudom, mikor jár le a megbízatásom.

Shorty a hasát vakarta.

– Mivel foglalkozik?

- Bérgyilkos vagyok.
- Manapság nem könnyű munkát találni, igaz?
- Szívesebben lettem volna könyvelő – felelte Szürke.

Wetzelék jót mulattak a válaszon. Miután kihahotázták magukat, Patty megkockáztatta:

- Olyan átható a tekintete!
- Anyámtól örököltem – hazudta Szürke.

Az egyetlen dolog, amit az anyjától örökölt, a nehezen barnuló bőre volt.

- Szerencsés asszony! – mondta Patty.

Wetzeléknél már hetek óta nem szállt meg senki, így hát Szürke hagyta, hogy körülugrálják, majd egy óra múlva kért még egy üveg sört, és kimentette magát. Mire Wetzelék becsukták maguk mögött az ajtót, mindketten Szürke rajongóinak számítottak.

Az úri modor, merengett el Szürke, már sok bajtól mentette meg a világot.

Szürke egy kúria alagsorában lelt új otthonra. Körbejárt a fagerendás mennyezet alatt, és minden egyes nyitott ajtón bekukucskált. Mindenütt steppelt ágytakarókat, régi bölcsőket és már rég halott viktoriánus gyerekek megfakult portréit látta. Az alagsornak olyan szaga volt, mint egy kétszáz éves füstölt sonkának. Szürke szerette az ódon hangulatot. Csak kakasból volt túl sok.

Visszament a szobájába, és kicipzárázta a katonai zsákot. Addig matatott a nadrágok, a tisztálkodószerek meg a bokszeralsókba bugyolált lopott holmik között, amíg rá nem bukkant a kisméretű eszközökre, amelyeket a Greywaren felkutatásához használt. Egy frekvenciamérőt, egy régi rádiót meg egy geofont pakolt ki a kis ablak magas párkányára, majd egy szeizmográfot, egy mérővevőt és egy laptopot húzott elő a bőröndjéből. Mindet a professzortól

kapta. Szürke egyébként sokkal primitívebb felderítőeszközöket szokott használni.

Ebben a pillanatban a számlapok meg a leolvasók örült villogásba kezdtek. Szürke tudta, hogy a Greywaren abnormális jelenségeket okoz, de ez egyszerű... zaj volt. Amin lehetett, megnyomta az újra-indító gombot, a többi eszközt pedig jól megrázta. Az adatok azonban továbbra is értelmezhetetlenek maradtak. Talán a város teszi – mintha tele lenne elektromossággal. *Elképzelhető*, gondolta magában Szürke sztoikusán, hogy nem sok hasznát fogja venni a műszereinek.

Böven van időm. Amikor a professzor megbízta őt ezzel a munkával, képtelenségnek tűnt az egész: egy ereklýe, amelynek a birtokosa tárgyakat vehet ki az álmaiból? Naná, hogy Szürke hinni akart benne. Mágia és cselszövés, akárcsak a regék világában. De az első találkozásuk óta a professzor számtalan olyan tárgyhoz jutott, aminek nem is szabadott volna léteznie.

Szürke egy mappát ráncigált elő a katonai zsákjából, amit aztán szétnyitott az ágyterítón. Legfelül egy tanmenet hevert: Középkori történelem I. Ajánlott irodalom: *Testvériesség az angolszász költészetben*. Szürke feltette a fülhallgatót, és betöltötte a The Flaming Lips számait. Boldogság fogta el.

Megszólalt a telefon. Szürke azonnal lelombozódott. A kijelzőn felvillanó szám nem bostoni volt, vagyis nem a bátyja hívta.

– Szép jó estét! – szólt bele a telefonba.

– Szép? Ha maga mondja. – Dr. Colin Greenmantle volt az, a professzor, aki a szállást fizette. Az ő tekintete még Szürkéénél is áthatóbb. – Tudja, mikor találtam volna meg ennél is könnyebben? Ha tudnám a nevét.

Szürke nem felelt. Greenmantle öt éve nem tudja a nevét, a következő öt évben is meglesz nélküle. Ha sokáig nem használja a nevét,

gondolta magában Szürke, végül ő maga is elfelejti, és teljesen átváltozik valaki mássá.

– Megtalálta? – kérdezte Greenmantle.

– Csak most érkeztem – emlékeztette Szürke.

– Miért nem a kérdésre válaszol? Miért nem mondja azt, hogy *nem*?

– A *nem* nem egyenlő a *még nem*mel.

Greenmantle hallgatott. Egy tücsök ciripelt a fűben, pontosan az aprócska ablak alatt.

– Jó lenne, ha csipkedné magát – mondta végül Greenmantle.

Szürke már jó ideje kutatott olyan dolgok után, amiket nem lehet megtalálni, nem lehet megvenni, nem lehet beszerezni, és az ösztönei azt súgták, hogy a Greywarenhez sem lesz egyszerű hozzájutni. Emlékeztette Greenmantle-t, hogy már öt éve keresik.

– Lényegtelen.

– Mire ez a nagy sietség?

– Mások is keresik.

Szürke a mérőműszerekre pillantott. Nem hagyja, hogy Greenmantle elrontsa a henriettai kiruccanását.

Azt felelte, amit Declan Lynch már amúgy is tudott.

– Ez eddig is így volt.

– De már Henriettában vannak.